

Tjugotredje söndagen 2023 – Birgittasystrarna 100 år i Sverige

Gång på gång i Johannesevangeliet får vi höra Jesus säga: ”Bli kvar i mig, bli kvar i min kärlek” (jfr Joh 15:9). Jesus vill visa oss sin kärlek överallt och alltid. Men för att kunna ta emot den måste vi bli kvar i honom och inte dra oss undan eller springa iväg. Det är så lätt att glömma bort, att vi egentligen alltsedan vårt dop är kvar i Jesus. Vi förblir i honom som genom trons gåva i dopet har tagit sin boning i oss. Sedan dess är vi ouplösligt förenade med honom. Vi tillhör honom, men då måste vi också bli kvar i honom och se på hela vårt liv som ett liv i honom, till hans pris och ära, till hans tjänst.

Det är så de heliga ser på sitt liv. De lever mer i Jesus och för Jesus än i sig själva och för sig själva. Allt de gör, gör de i och genom honom och för att förhärliga honom. De vill gå hans väg. ”Visa mig vägen och gör mig villig att gå den”, sade den heliga Birgitta. Jesus är själva vägen vi skall gå. ”Jag är vägen, sanningen och livet” (Joh 14:6). När vi idag vill frambära tacksägelse för de hundra år som Birgittasystrarna fått leva och verka i Sverige, är det en följd av att den heliga Maria Elisabeth Hesselblad ville bli kvar i Jesus och gå den väg som han visade henne. För oss svenska katoliker idag är det svårt att inse vilket vägstycke det var för henne att bege sig till Sverige. Där rådde ännu klosterförbud. Man talade om den katolska faran. Man såg på allt katolskt som en styggelse. Men utan att tveka tog Maria Elisabeth emot Jesu kallelse att återföra den heliga Birgittas orden till Sverige. Hon utsattes för dödshot och fick ta emot många tecken på hat och misstro, men i tro, hopp och kärlek förblev hon kvar i Jesu kärlek och ville sprida den till alla i Sverige.

Också vi måste bli kvar i Jesus – eller snarare vi får den stora nåden att bli kvar i Jesus. Vi får leva av hans kärlek och förvandlas av den så att vi alltid kan sprida den omkring oss. Att lära sig att alltid låta sig älskas av Jesus är en av livets viktigaste lärdomar. Har vi lärt oss detta och blivit övertygade om att han älskar oss med sin gudomliga, gränslösa kärlek kan ingenting få oss på fall. Så många människor i vår tid känner sig oönskade och oälskade. Det är en tragisk följd av sekulariseringen, att man inte förstår att Gud i sin ofattbara kärlek har skapat oss till sin avbild för att ge oss sin ständiga omsorg och låta oss leva i kärlekens dialog och relation med honom. Vi är alla oundärliga för honom. Vi är inte bara ett personnummer utan en unik och oersättlig person. När denna insikt gått förlorad eller aldrig blivit upptäckt är det inte konstigt att man kan känna sig ovälkommen och förvirrad i en värld, där man inte alltid kan räkna med att bli uppskattad och älskad.

En annan följd av detta tragiska faktum är att man inte riktigt vet vad som är meningen och uppgiften med själva livet. Man trevar sig fram i blindo. Man söker

frenetiskt efter att finna sig själv och sin plats i tillvaron som ofta tycks obegriplig och svår. I de heligas liv ser vi att de utifrån insikten i att vara älskade av Gud också upptäcker sin uppgift och kallelse i livet. Den innebär alltid i första hand att man får tacka, lova och förhålliga denne Gud. Denna grundintention blir sedan konkret förverkligad genom allt vad de gör och företar sig. Den heliga Maria Elisabeth fick den helige Andes hjälp att förnya den heliga Birgittas kallelse att grunda Jungfru Marias örtagård till den korsfäste Herrens lov och pris. Hon fick föra orden tillbaka till det land som 1595 landsförvisade de sista systrarna i Vadstena kloster. Utan att förtrötts bad och kämpade hon för Sveriges omvändelse till den katolska tron. Samtidigt såg hon allt tydligare att detta, paradoxalt nog, också hade en ekumenisk innebörd. Ju närmare vi kristna från olika kyrkor och samfund kommer Jesus, desto närmare kommer vi också i kärlek till varandra. Det i sin tur innebär att den katolska kyrkan mer och mer framträder som den kärleksfulla moder hon är i Jungfru Marias efterföljd. Det kan vara svårt att förstå detta rent logiskt, men jag tror att alla som verkligen har lärt känna den heliga Maria Elisabeths döttrar inser något av detta mysterium, där det sant katolska också är sant ekumeniskt. Genom deras kärleksfulla omsorg och gästfrihet blir den katolska kyrkans moderlighet tydlig på ett konkret och förståeligt sätt. Då inser man också att det inte kan vara tal om någon så kallad katolsk fara! Istället inser man att systrarna i sann ekumenisk anda vill verka för att alla kristna skall bli kvar i Jesus och mer och mer skall bli ett i honom. Då kan vi också bli ett tecken för världens människor som i förundran kan säga detsamma som man i kyrkans begynnelse sade om oss kristna: ”Se så mycket de älskar varandra”.

”Jag har utvalt et och bestämt er att gå ut i världen och bära frukt” (Joh 15:16), säger Jesus. Tillsammans kan vi kristna bli kvar i Jesus och sedan bära ut hans budskap i världen. Idag tänker vi speciellt på den heliga Maria Elisabeth som kom hit till Djursholm för hundra år sedan. Ibland talar man om Djursholm som de tre helgonens stad. Några år innan Maria Elisabeth kom hit hade ett annat helgon verkat här, Ursula Ledochowska, som faktiskt också grundade en ny gren av en existerande orden, ursulinsystrarna. År 1989 kom ett annat helgon till Djursholm, påven Johannes Paulus II, vars besök i Norden betydde ofantligt mycket.

Måtte vi som för delta i detta jubileum här i Djursholm bli kvar i Jesus och få hans hjälp att gå helgelsens väg, så att vi kan sprida hans kärlek och nåd till många i vårt land. Vi har alla en kallelse att göra Jesus mer älskad och hjälpa människor att förstå att de alla är omhuldade och efterlängtrade av den Gud som har kommit oss så nära i Jesus Kristus. Därför kan vi till slut ansluta oss till Salomos bön som liknar den heliga Birgittas bön: ”Må han vända våra hjärtan till sig, så att vi vandrar hans väg” (1 Kung 8:58).